

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Aleny Pavlíčkové ve věci

žalobce: **Česká pošta, s.p.**, IČO 47114983
se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2016, č. j. ČTÚ-75 362/2015-603

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro jihomoravskou oblast, ze dne 22. 6. 2015, č. j. ČTÚ-10 812/2015-637IV. vyř. - ZeO (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

„rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a náhrada nákladů ve výši 1 000 Kč z důvodu, že žalobce tím, že v rozporu s § 7 odst. 1 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (dále také jen „z. p. s.“), v rozhodném znění, nezacházel s poštovní zásilkou č. RR2215937548F určenou „do vlastních rukou výhradně jen adresáta“ (dále jen „předmětná zásilka“) způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby, když ji dne 7. 3. 2015 bez dalšího pouze vhodil do domovní schránky adresáta, se dopustil správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) z. p. s.

2. V prvním žalobním bodě žalobce namítá, že nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) z. p. s. Žalobce v daném případě neučinil nic, co by překračovalo míru nezbytného zacházení se zásilkou nebo nebylo součástí poskytování poštovní služby. Pochybil sice při doručování doporučené zásilky, když ji namísto vydání adresátovi v místě určeném v poštovní adrese vložil do domovní schránky adresáta na téže adrese, leč stále se jednalo o doručování jakožto součást poskytování poštovní služby. Pokud by totiž pochybení při dodání zásilky mělo znamenat, že služba, v rámci níž je dodání prováděno, přestává být službou poštovní, ocitla by se tato služba dle názoru žalobce mimo oblast působnosti, v jejímž rámci je žalovaný oprávněn rozhodnout o uložení pokuty.
3. Žalobce je přesvědčen, že zákonodárce neměl v žádném případě v úmyslu sankcionovat jakékoliv vadné plnění poštovní smlouvy spočívající v chybném dodání zásilky jako správní delikt, textace ustanovení § 7 odst. 1 ZPS tomu nenasvědčuje. Rámec zacházení s poštovní zásilkou je vymezen úkony obsaženými v definici poštovní služby. Poštovní zásilky je tedy žalobce oprávněn zejména přijímat a činit jiné úkony při poštovním podání, třídit, přepravovat a dodávat. Žalobce naopak nesmí zásilku bez zákonného důvodu prodat či otevřít, nesmí ji využít k činnostem nesouvisejícím s poskytováním poštovních služeb atd. O správní delikt podle § 37a odst. 2 písm. e) z. p. s. by se jednalo toliko v případě, kdy by chybné dodání bylo důsledkem prokazaného zacházení se zásilkami způsobem, který není součástí poskytování poštovní služby. Dodání zásilky adresátovi jiným než sjednaným způsobem je běžnou vadou poštovní služby, s níž počítají i Poštovní podmínky žalobce, na jejichž základě má odesílatel či adresát možnost dodání poštovní zásilky reklamovat a dosáhnout tím, za splnění stanovených podmínek, náhrady případné škody či vrácení ceny služby.
4. Ve druhém žalobním bodě namítá, že správně-právní postih jednání žalobce je nadbytečný. Porušení poštovní smlouvy inkriminovaným způsobem je věcí ryze soukromoprávní povahy a je sankcionováno vznikem práv z vadného plnění a odpovědnosti žalobce za škodu. Tyto prostředky poskytují dostatečnou ochranu právním vztahům vznikajícím na základě poštovní smlouvy, a užití sankčních nástrojů veřejného práva je proto v daném případě nadbytečné a odporuje zásadě subsidiarity trestní represe. K tomu odkazuje na rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ, č. j. ČTÚ-60 334/2014-603, kde předsedy Rady ČTÚ konstatoval, že by bylo v rozporu s účelem zákona, pokud by mělo být každé i ojedinělé vadné plnění sankcionováno jako správní delikt. Zmíněno v něm bylo též rozhodnutí Nejvyššího soud sp. zn. 5 Tdo 764/2009, které konstatuje, že je zásadně nepřípustné, aby prostředky trestní represe sloužily k uspokojování subjektivních práv soukromoprávní povahy, nejsou-li vedle toho splněny všechny předpoklady vzniku trestněprávní odpovědnosti. Rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ se vztahovalo k porušení zákona o ochraně spotřebitele, dle žalobce jej však lze aplikovat i v projednávané věci.
5. Žalobce zcela souhlasí se žalovaným, když v napadeném rozhodnutí uvádí, že primárním objektem předmětného správního deliktu je zájem na řádném poskytování poštovních služeb. Tento objekt by byl ohrožen, pokud by četnost pochybení při poskytování poštovních služeb dosáhla určité míry, významné z pohledu veřejnosti jako celku. Jednotlivé pochybení ovšem dle žalobce není důvodem pro postih správně-právní cestou, neboť zájem společnosti na určité jakosti poštovních služeb není ojedinělým pochybením při doručování nijak dotčen.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, na jejichž závěrech setrvává. K oběma žalobním bodům žalovaný konstatoval, že námitky v těchto bodech uvedené jsou v podstatě totožné s námitkami uváděnými v podaném rozkladu.
7. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že došlo k prokázanému zacházení s poštovní zásilkou způsobem, který není součástí poskytování poštovní služby. V obecné rovině vhození do schránky součástí poskytování poštovní služby jistě je, v konkrétním případě však byla žalobcem poskytována služba doručení do vlastních rukou výhradně jen adresáta. Tuto službu lze zvolit jako službu doplňkovou ke službě doporučená zásilka. V případě kombinace popsaných služeb nemůže být zásilka za žádných okolností pouze vhozena do poštovní schránky adresáta a vhození do schránky tak není součástí těchto služeb.
8. K druhému žalobnímu bodu uvedl, že s argumentací žalobce ve druhém žalobním bodě opírajícím se o rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ, č. j. ČTÚ-60 334/2014-603, a rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 5 Tdo 764/2009 se žalovaný již vypořádal v napadeném rozhodnutí, na které tímto odkazuje. K argumentaci žalobce subsidiaritou správně-právní represe žalovaný dodává, že k represí nebylo přikročeno za účelem „narovnání“ vztahu mezi žalobcem a příjemcem jeho služeb, nýbrž proto, že jednání žalobce beze zbytku naplnilo skutkovou podstatu předmětného správního deliktu. Přijetí argumentace žalobce by ve svém důsledku znamenalo nemožnost jakéhokoliv postihu, neboť platformou pro vznik případné deliktní odpovědnosti na úseku poštovních služeb je z povahy věci vždy soukromoprávní vztah, na jehož základě je poštovní služba realizována.

Posouzení žalobních bodů

9. Soud v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 1 odst. 2 z. p. s. *poštovní službou je činnost prováděná podle poštovní smlouvy a za podmínek stanovených tímto zákonem. Poštovní služba zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Za poštovní službu se považuje i dodání poukázané peněžní částky.*
11. Podle § 2 písm. g) z. p. s. *pro účely tohoto zákona se rozumí dodáním vydání poštovní zásilky nebo výplata poukázané peněžní částky provozovatelem příjemci.*
12. Podle § 2 písm. f) z. p. s. *pro účely tohoto zákona se rozumí příjemcem adresát, popřípadě jiná osoba, které podle poštovní smlouvy má nebo může být vydána poštovní zásilka nebo vyplacena poukázaná peněžní částka.*
13. Podle § 7 odst. 1 z. p. s. *právo nakládat s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou má až do jejího dodání jen odesílatel; provozovatel může s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou zacházet jen v nezbytné míře a jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby.*
14. Podle § 37a odst. 2 písm. e) z. p. s. *provozovatel se dopustí správního deliktu tím, že zachází s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou v rozporu s § 7 odst. 1.*
15. Podle § 37a odst. 4 písm. c) z. p. s. *za správní delikt se uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. e), nebo podle odstavce 2 písm. b), e), i), k), m) nebo n), nebo podle odstavce 3 písm. b).*
16. Soud má za to, že jednáním žalobce byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) z. p. s. Dodání poštovní zásilky příjemci je nepochybně součástí poštovní služby (§ 1 odst. 2 z. p. s.). Příjemcem je adresát, popř. jiná osoba, které podle poštovní smlouvy

má nebo může být vydána poštovní zásilka (§ 2 písm. f) z. p. s.). V případě zásilky doručované „do vlastních rukou výhradně jen adresáta“ zde není žádná jiná osoba odlišná od adresáta, které by bylo možné zásilku vydat. Soud poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9A 78/2016 - 35, v němž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí, kterým byl žalobce sankcionován žalovaným za to, že dvě doporučené poštovní zásilky určené „do vlastních rukou výhradně jen adresáta“ poštovní doručovatel vydal neoprávněným příjemcům. Soud se nedomnívá, že by vhození zásilky do schránky bylo řádným vydáním poštovní zásilky oprávněnému příjemci. Cílem doručování zásilky určené „do vlastních rukou výhradně jen adresáta“ je její vydání pouze adresátovi, který její převzetí stvrzuje svým podpisem, a zaznamenání data jejího převzetí. V případě vhození poštovní zásilky do poštovní schránky není postaveno najisto, kdo si zásilku převzal a kdy se tak stalo (při vhozu do schránky se zapisuje datum vhozu, nikoli datum skutečného převzetí – vyzvednutí ze schránky). Za takových okolností nelze uzavřít, že zásilka byla vydána oprávněnému příjemci. Vhození poštovní zásilky určené do vlastních rukou adresáta do jeho poštovní schránky tedy nesleduje účel poštovní služby, jímž je dodání poštovní zásilky ve smyslu jejího vydání příjemci, a tudíž se nemůže jednat o zacházení se zásilkou, které je součástí poskytování poštovní služby.

17. Soud nemohl vyhovět ani námitce nadbytečnosti správně-právního postihu. Předně, odpovědnost žalobce za správní delikt podle § 37a odst. 2 písm. e) z. p. s. je odpovědností objektivní; jedná se o odpovědnost za následek, tj. bez ohledu na zavinění. Zkoumá se tedy naplnění obligatorních znaků objektivní stránky skutkové podstaty tohoto správního deliktu, tj. jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi. Skutkový stav je přitom nesporný, žalobce připustil své pochybení, domníval se však, že na něj nedopadá právní úprava aplikovaná žalovaným v napadeném rozhodnutí.
18. Stran žalobcovy argumentace týkající se zásady subsidiarity správní represe, když v užití veřejnoprávních sankcí spatřuje nedůvodnou ingerenci do soukromoprávních vztahů, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č.j. 9 As 34/2012-28, v němž dovodil, že, *„(v) zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008 - 45, nebo rozsudek ze dne 30.3.2011, č.j. 1 Afs 14/2011 - 62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. (...) Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96). Lze tak shrnout, že v případě, kdy určitým jednáním budou sice naplněny formální znaky skutkové podstaty daného správního deliktu, ale současně budou existovat natolik významné okolnosti, které budou vylučovat, aby daným jednáním byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem, nedojde k naplnění materiálního znaku daného správního deliktu. Takové jednání poté nemůže být označeno za správní delikt a tudíž ani nemůže dojít k uložení sankce za jeho spáchání.“* Soud v daném případě neshledal existenci významných okolností, které by vylučovaly, aby jednáním žalobce byl porušen či ohrožen právem chráněný veřejný zájem na řádném poskytování poštovních služeb. Jeho jednání zcela vybočilo z rámce sjednané poštovní služby, resp. vůbec nebylo její součástí, protože nelze hovořit jen o porušení práv a povinností ze soukromoprávního vztahu založeného poštovní smlouvou. Společenská škodlivost předmětného jednání přitom rozhodně nebyla zanedbatelná, neboť mohlo mít značné negativní důsledky v majetkové, osobní či jiné sféře dotčených osob, tj. odesílatele či adresáta zásilky. Nutno dodat, že veřejný zájem na řádném poskytování poštovních služeb je promítnutím základního práva na ochranu listovního tajemství garantované článkem 13 Listiny základních práv a svobod.
19. Odkaz na rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ čj. ČTÚ-60 334/2014-603 soud taktéž nepovažuje za případný, neboť se v něm žalovaný zabýval otázkou, zda je nedodržení deklarovaného termínu

dodání zásilky správním deliktem dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, a dospěl k závěru, že ke spáchání tohoto správního deliktu nedošlo. Stručně lze jeho obsah shrnout tak, že nelze postihovat jednotlivé případy nedodržení termínu dodání poštovní zásilky jako správní delikt podle zákona o ochraně spotřebitele za situace, kdy speciální právní předpisy vztahující se k poskytování poštovních služeb určitou přiměřenou míru nedodržení termínu dodání připouštějí. V projednávané věci se však jedná o situaci odlišnou, neboť § 37 odst. 2 písm. e) z. p. s. postihuje i jednotlivá jednání spočívající v zacházení s poštovní zásilkou v rozporu s § 7 odst. 1 z. p. s., nadto se jedná o dvě odlišné právní normy a správní delikty.

Závěr

20. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
21. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2019

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu